

Az ezredforduló keserve kínjai...

Én láttam a kínokat, keserves gyötrelmet,
Láttam miként száll el az utolsó lehelet.
Több esetben láttam haláltusát vívni,
Hol meg tanul az ember az Istentől félni.
Megrázza az embert, akárki is látja,
Még a hitetlent is serkenti imára.

Uram add már a szenvedés végét,
Még ha bűnös volt is, bocsásd meg a vétkét.
E nehéz távozástól a szívünk is megremeg,
A hitetlen voltunk, lelkünkben feldereng.
Ahogy haldoklik, s fel sem tud már nézni,
Egy-egy, jaj, szón kívül nem tud megszólalni.

És a végső percben egy varázsütésre,
Tágra nyílik szeme a mennyezetet nézve.
Látszik meglepődés, nagy-nagy figyelmesség,
De már le van zárva minden közlékenység.
Láthatatlan lelkek előtt, éltével leszámol,
Számonkérés után távozt e világból.

Megfáradt testében lassul a zihálás,
Dobogó szívében eljön a megállás.
Fájdalma és ajka örökre elhallgat,
És a távozással minden szál elszakad.
Szeretet, csalódás, harag, s bú elmarad,
Családtól, s baráttól örökre elszakad.

Az ég, s föld kitárt karokkal várja,
A földi életét a körforgás lezárja.
Élettelen teste megnyugszik koporsóban,
Elfedik a hantok örök nyugovóra.
A porból lett testét őrli az enyészet,
Titokzatos útján messze száll a lélek.

2001.

